

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒ. ΡΑΙΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικρούλα κόρη τοῦ ψαρᾶ Νικόλα Ντερρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλωνότανε μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπιτί της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε θγεῖ στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντὰ της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

Ἐκεῖ ὅμως ἔχουν ν' ἀντιπαλαίσουν μ' ἕνα σωρὸ δυσκολίες. Τοὺς ἔλειπαν τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ σπέρτα γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιά. Γι' αὐτὸ ἡ Μηλιά ἀποφασίζει μιά νύχτα νὰ ξαναγυρίσῃ μὲ τὸν ἀδελφὸ της στὸ σπιτί της καὶ νὰ πάρουν ὅ,τι τοὺς χρειάζεται. Παίρνουν ἀπὸ κεῖ ὅ,τι τοὺς χρειάζεται καὶ ξαναγυρίζουν στὸ θράχο τους. Ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἄλλη μέρα παρακολουθοῦν ἕνα ναυάγιο καὶ θλέπουν νὰ τοὺς ρίχνῃ μέσα στὸ θράχο ἢ θάλασσα διάφορα πράγματα ἀπ' τὸ πλοῖο πού καταποντίσθηκε.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Ἄ! ξέρω! ξέρω!... Τί χαρά! φώναξε ὁ Γιαννάκης.

Καί, ἀρπάζοντας ἕνα μικρὸ φτυάρι, πού εἶχαν φέρει ἀπὸ τὸ σπιτί τους, κατέθηκε τέσσερες-τέσσερες τίς σκάλες.

—Τί ἔπαθες;... Μπα! Ὡστε δὲν εἶσαι πειὰ κουρασμένος; εἶπε ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία θγήκε κι' ἐκεῖνη στὸν ἐξώστη.

Ὅταν βρέθηκε ὁ Γιαννάκης στὴν αὐλή, ἄρχισε νὰ σκάθῃ μὲ μανία, φωνάζοντας συγχρόνως στὴν ἀδελφή του :

—Ἄδειασε τὸ σακκί καὶ πέταξέ μου το!...

—Τί τρέχει;

—Κάνει γρήγορα! Ψαράκια!... Ψαράκια!...

—Βρήκες ψαράκια στὸ νερό;... Εἶσαι θέβαιος!...

—Ναί, σοῦ λέω... Ρίξε μου τὸ σακκί γρήγορα!

Ἡ Μηλιά πέταξε τὸ σακκί μὲ τόση ἐπιτηδειότητα μάλιστα ὥστε ἔπεσε ἀκριβῶς ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ κουκούλωσε ὅλο τὸ πρόσωπο. Ὁ μικρὸς ἔβαλε τίς φωνές κ' ἡ Μηλιά ἔτρεξε νὰ τὸν βοηθήσῃ, γελώντας, χωρὶς νὰ θέλῃ μὲ τὸ ἀστεῖο πάθημα του.

—Δώσε μου τὸ φτυάρι, τοῦ εἶπε κατόπιν. Ἐγὼ θὰ σκάθω καὶ σὺ θὰ μαζεύῃς γρήγορα τὰ ψάρια καὶ θὰ τὰ ρίχνῃς μέσα στὸ σακκί.

Τὰ ψαράκια αὐτά, τὰ ὁποῖα εὔρισκαν μέσα στὴν ἄμμο, ἦσαν τόσο μικρά καὶ μυτερὰ, ὥστε ἕνα τὸ ὁποῖο δὲν πρόφτασε νὰ πιᾶσῃ ὁ Γιαννάκης, χώθηκε πάλι μέσα στὴν ἄμμο σάν θελόνα καὶ δὲν βρέθηκε πειὰ... Ἀλλὰ ἦσαν τόσο ἀφθονα τὰ ψάρια, ὥστε ὁ Γιαννάκης τάπιανε καὶ μὲ τὰ δυὸ του χέρια καὶ τάχωνε μέσα στὸ σακκί.

—Τὸν καυμένο τὸν γλάρο! εἶπε σὲ κάποια στιγμή ὁ Γιαννάκης, λυπημένος. Τοῦ παίρνουμε ὅλο του τὸ φαί...

—Ἀλήθεια! τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Στάσου νὰ τοῦ δώσουμε κι' αὐτουνοῦ κάτι...

Καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὸ σάκκο, μερικὰ ψάρια, τοὺς ἔκοψε μὲ τὸ σουγιά της τὰ κεφάλια καὶ τὰ πέταξε ἀπάνω στὴν ἄμμο...

—Ἄς τραθηχτοῦμε ἐμεῖς λίγο, Γιαννάκη, καὶ θὰ δῆς πὼς ὁ γλάρος θὰ ὀρμηθῇ καὶ θὰ τὰ φάῃ... Ἐτσι θὰ τοῦ δίνουμε κάθε μέρα νὰ τρώγῃ καὶ σιγά-σιγά θὰ τὸν ἡμερώσουμε... Μὲ τὸ σπαμένο του φτερό, δὲν μπορεῖ εὐκόλως νὰ βρῖσκη τροφή... Θὰ καταλάθῃ γρήγορα πὼς ἔχει τὴν ἀνάγκη μας...

Τὰ παιδιὰ ἀπομακρύνθηκαν λίγα βήματα κι' ἀμέσως ὁ γλάρος ἔτρεξε καὶ καταβρόχθισε μὲ λαιμαργία τὰ κεφάλια τῶν ψαριῶν.

Κατόπιν, ἀφοῦ δίστασε λίγο, προχώρησε μὲ θάρρος, πλησίασε τοὺς καινούργιους του φίλους καὶ τοὺς κύτταξε σάν νὰ τοὺς ζητοῦσε καὶ ἄλλη τροφή.

—Δός του, Μηλιά! φώναξε ὁ Γιαννάκης. Καλύτερα νὰ φάῃ ὁ γλάρος παρὰ ἐγώ! Εἶνε τόσο μικρούλης ὁ καυμένος.

—Τοῦ φτάνουν γιὰ σήμερα... Ἐφαγε ἀρκετὰ, μὲς χρειάζονται γιὰ τὴν ἐκπληξί πού σκοπεύω νὰ σοῦ

κάνω...

—Μπα!... Μὰ ἐσὺ μου εἶχες ὑποσχεθῆ πὼς θὰ μοῦ δώσης κάτι πρὶν βροῦμε τὰ ψάρια...

—Πᾶμε τώρα ἀπάνω καὶ ξαπλώσου νὰ κοιμηθῇς ὡς ὅτου νάρθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Μόλις ὁ Γιαννάκης, ἔπεσε ἀπάνω στὸ φύκινο στρώμα του, ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀποκοιμήθηκε θαθεῖα.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ ἀδελφή του ἀναψε φωτιά, ἔβαλε νερὸ στὴν κατσαρόλα κι' ἔρριξε κατόπιν μέσα μιά πατάτα καθαρισμένη.

—Δὲν πειράζει! ψιθύρισε. Ἄς κάνω σήμερα μιά τρέλλα!

Ἐότερα, ἀφοῦ ἔβρασε σχεδὸν ἡ πατάτα, ἔρριξε μέσα καμμιὰ δεκαπενταριά ψαράκια καὶ τέσσερα παξιμάδια τριμμένα μὲ ἀνάλογο ἀλάτι, τὸ ὁποῖο εἶχε μαζέψῃ ἀπὸ τίς τρύπες τοῦ θράχου, ὅπου τὸ θαλασσόνερο, ἐκτεθειμένο καθὼς ἦταν στὸν ἥλιο, δὲν ἀργοῦσε νὰ μεταβληθῇ σὲ ἀλάτι.

—Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω καὶ λίγο βούτυρο! συλλογίστηκε ἡ μικρὴ μαγειρίσσα. Μὰ, ὅπως μούλεγε ὁ πατέρας μου, ἔφαγε κάποτε καὶ σούπα χωρὶς βούτυρο... Τὴν εἶχε κάνει ἕνας ναύτης ἀπὸ τὴ Μασσαλία στὴν ταβέρνα καὶ τὴν ἔλεγε «μπουγιαμπέσσα»... Ἄρρεσε πολὺ στὸν καυμένο τὸν πατέρα... Νὰ ἴδουμε πὼς θὰ φανῇ τώρα στὸν Γιαννάκη...

Καὶ ὅταν τὸ φαγητὸ ἐτοιμάσθηκε ἐντελῶς, ἡ Μηλιά ξύπνησε τὸν ἀδελφὸ της.

—Ξημέρωσε; ρώτησε ὁ Γιαννάκης, ζαλισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸν ὕπνο του.

—Ἀκόμα δὲν νύχτωσε καὶ σὺ θέλεις νὰ ξημερώσῃς... Ἐλα, σήκω! Τὸ φαγητὸ μας εἶν' ἔτοιμο!...

—Ὡ! τί ὠραία πού μυρίζει!... Λὲς καὶ εἶνε ἡ σούπα τῆς μητέρας! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ καθῆσῃ κοντὰ στὴν ἀδελφή του.

—Καίει! φώναξε, μόλις ἔβαλε τὴν πρώτη κουταλιά στὸ στόμα του. Μὰ τί νόστιμο πού εἶνε!... Ποτέ μου δὲν ἔφαγα τέτοια σούπα!...

—Σοῦ φαίνεται, ἀγάπη μου, γιὰτὶ ἔχεις νὰ φᾶς πολὺν καιρὸ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά.

—Ὅχι! Δοκίμασε καὶ σὺ νὰ δῆς!...

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἔφερε τὸ γεμάτο κουτάλι του στὸ στόμα τῆς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία τὸ ἀδειασε γελώντας.

—Ἀλήθεια! εἶπε κι' ἐκεῖνη. Ἡ «μπουγιαμπέσσα» μου πέτυχε περίφημα...

—Καὶ θὰ τὴ μαγειρεύῃς κάθε μέρα, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ὅχι, γιὰτὶ τότε θὰ ἔχουμε τὴν ἴδια πάλι ἱστορία πού εἶχαμε μὲ τοὺς ἀστακοὺς... Τὸ ξέχασες; Δὲν πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς κατάχρησι, γιὰτὶ ὕστερα συχαινεται καὶ τὰ ὠραιότερα πράγματα... Ἐπειτα... ποὺς ξέρει πότε θὰ θγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα;...

Εἶνε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα! εἶπε ὁ Γιαννάκης. Ἄν φτιάχνῃς κάθε μέρα τέτοια ὠραία σούπα, θὰ τρώγω πολὺ καὶ θὰ παχύνω... Κι' ὅταν παχύνω, πὼς θὰ μπορέσω νὰ περάσω ἀπὸ τὴ στενὴ ἐκεῖνη τρύπα γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα;

Καὶ τὰ δυὸ ἀδελφία ἄρχισαν νὰ γελοῦν εὐθυμα μὲ τὴν ἰδέα ἑνὸς Γιαννάκη χοντροῦ σάν θαρέλι ἀπὸ τὴν πολυφαγία.

Τότε ἡ Μηλιά τὸν κύτταξε μὲ προσοχή καὶ ξαφνιάστηκε γιὰτὶ εὔρισκε τὸ πρόσωπό του πιὸ ὠχρὸ ἀπὸ ἄλλοτε καὶ τὰ μάγουλά του πιὸ ἀδύνατα.

—Χλώμιασες, τοῦ εἶπε. Εἶνε πού δὲν περπατᾷς καθόλου, παιδί μου... Κάθε μέρα, θὰ σὲ θάζω νὰ κάνῃς μερικοὺς γύρους στὴν αὐλή...

—Γιατί;

—Γιὰ νὰ γυμνάξῃς καὶ νὰ δυναμώσης... Ἡ κίνησις κάνει καλὸ...

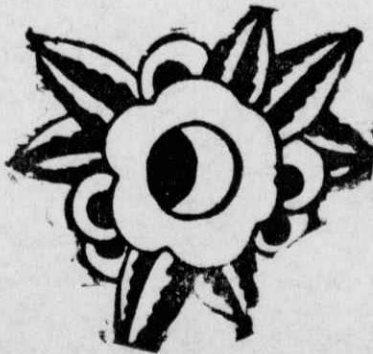
—Καὶ δὲν θὰ παίζουμε πειὰ;

—Γιατί ὄχι; Θὰ παίζουμε...

—Τί;

—Ὅ,τι θέλεις... Κυνηγητό, κρυφτό, τυφλόμυγα...

—Θὰ κάνῃς ἐσὺ τὴν τυφλόμυγα;

—Ναί...

—Κι' αν πέσης μέσα στην τρύπα, καθώς δεν θα βλέπης;
— Δέν θα μ' αφήνης εσύ να ζυγώνω... Θα μου φωνάζης: «Φυλάξου!»

—Αμα όμως θάρχεται η σειρά μου να γίνω εγώ τυφλόμυγα, εμπε ο Γιαννάκης, θα φοβάμαι...

—Ιστε, ας παίζουμε τὸ ἄλογο... Θάχουμε γιὰ γκέμι τὸ σκοινὶ μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν δεμένος ὁ σάκκος...

—Εσύ όμως θά γίνεσαι τὸ ἄλογο κι' ἐγὼ θά κάνω τὸν ἀμαξᾶ...

—Ναί... Ναί... Φτάνει νὰ τρέχης... Αὐτὸ μόνο θέλω!

Μὲ πόση ὕρεξι κι' εὐθυμία δειπνησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὰ δυὸ παιδιὰ. Ἐπειτα κάθησαν ἀρκετὴ ὥρα καὶ εἶπαν διάφορα παραμύθια.

Ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, ἡ Μηλιά συλλογίστηκε ὅτι τὸ κρεββάτι τοῦ μποροῦσε νὰ χαλάσῃ καὶ ὅτι θάταν φρόνιμο νάνεβάσῃ στὴ σπηλιά καὶ τ' ἄλλα φύκια πού θρискόντουσαν κάτω, πρὶν τοὺς τὰ πάρῃ κανένα κύμα, καὶ νὰ τ' ἀπλώσῃ ἐκεῖ νὰ στεγνώσουν, καθὼς καὶ μερικὰ ξύλα.

Ἄλλὰ, ὅταν ξύπνησε, εἶδε ὅτι δέν ἦταν δυνατὸν νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ δουλειά, γιὰτὶ μόλις κατὰ τὸ μεσημέρι θ' ἀποτραβιότανε ἡ θάλασσα.

—Τί θά κάνουμε ὄλο τὸ πρωί;
ρώτησε ἡ Μηλιά.

—Δέν δοκιμάζουμε τὰ φορέματα τοῦ σακκιοῦ; πρότεινε ὁ Γιαννάκης.

—Καλὰ λές... Ἐπειτα θά πλύνω τὰ δικά μας, γιὰτὶ ἔχουν λερωθῆ πολὺ...

Ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν φορεμάτων ἡ Μηλιά διάλεξε δυὸ πανταλόνια, δυὸ πουκάμισα καὶ δυὸ ναυτικὰ χιτώνια.

—Φόρεσέ τα εσύ πρώτα, Μηλιά, εἶπε ὁ Γιαννάκης.

—Καλὰ, τοῦ ἀπάντησε ἡ ἀδελφή του. Πήγαινε εσύ, ἔξω, καὶ ἄμα τὰ φορέσω, σοῦ φωνάζω...

Ὁ Γιαννάκης βγήκε στὸν ἐξώστη. Τότε ἡ Μηλιά φόρεσε τὸ πουκάμισο, πού μὲ τὸ στανιὸ κατάρθωσε νὰ τὸ προσαρμόσῃ στὸ σῶμα της καὶ νὰ κλείσῃ τὸν πολὺ ἀνοιχτὸ γιαντῶ του, — φόρεσε τὸ πανταλόνι πού τῆς ἔρχόταν πολὺ μακρὸ καὶ πολὺ πλατὺ καὶ τέλος φόρεσε καὶ τὸ ναυτικὸ χιτώνιο, τοῦ ὁποῖου τὰ μανίκια τῆς σκίπαζαν ἐντελῶς τὰ χέρια.

—Ἐλα! φώναξε, ὅταν τελείωσε τὸ ντύσιμό της, στὸν ἀδελφὸ της.

Ὁ μικρὸς ἔτρεξε καὶ μόλις τὴν εἶδε, ἔβαλε τὰ γέλια.

—ὦ! τί ἀστεία πού εἶσαι ἔτσι! τῆς εἶπε. Μοιάζεις μὲ μικρὸ ναυτάκι μὲ μεγάλα ροῦχα... Γιὰ γύρισε νὰ σὲ δῶ κι' ἀπὸ πισω... Πῶ-πῶ! Τὶ ζάρες πού γίνονται στὴ ράχη σου!...

Κι' ὁ Γιαννάκης ἐξακολουθῆσε νὰ γελάῃ μὲ ὄλη του τὴν καρδιά.

—Κι' ἐγὼ τώρα!.. Θέλω νὰ ντυθῶ κι' ἐγὼ! φώναξε σὲ λίγο.

—Νά, πάρε ὅ,τι σοῦ χρειάζεται...

Ὁ μικρὸς φόρεσε τὸ πανταλόνι, ἀλλὰ ἔπεσε κάτω, μόλις ἔκανε νὰ προπατήσῃ... Τὰ πόδια τοῦ ἔφταναν ὡς τὴ μέση τοῦ παντελονιοῦ, ὁ δὲ λαιμὸς τοῦ πουκαμίσου κατέβαινε κάτω στὴ μέση του.

Ἔτσι ἦρθε τώρα καὶ ἡ σειρά τῆς Μηλιάς νὰ γελάσῃ μὲ τὴν καρδιά της, ἐνῶ ὁ Γιαννάκης ἐπάψε πειρὰ νὰ θρискῆ τὸ πρᾶγμα ἀστεῖο.

—Κρίμα! εἶπε. Δέν θά μπορέσουμε νὰ χρησιμοποιήσουμε αὐτὰ τὰ ροῦχα.

—Ἔτσι λές; τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Ἄφησε πρώτα νὰ δῆς!

Καὶ ἡ Μηλιά ἄρχισε νὰ κάνῃ πᾶσ τες στὸ πανταλόνι καὶ τὸ χιτώνιο μὲ τὶς καρφίτσες πού εἶχε βρεῖ σ' ἕνα κουτάκι μέσα στὸ ναυτικὸ σάκκο, μαζὺ μὲ διάφορα ἄλλα πράγματα.

—Ὡστε λοιπὸν δέν θά παίζουμε τὸ ἄλογο;

—Αὐτὰ τὰ εἶπαμε. Κάθε μέρα, θά σὲ βάζω νὰ τρέχης. Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ νερὸ θά φύγῃ, καὶ θά κατεβοῦμε... Τώρα δουλειά...

Καὶ ἡ πρακτικὴ Μηλιά ἄρχισε νὰ ράβῃ τὶς πάστες τῶν πανταλονιῶν.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κόντυνε καὶ μίκρυνε τὰ μανίκια τῶν πουκαμισῶν κι' ἔκλεισε ὅσο ἔπρεπε τὸ λαιμὸ τους.

Ὅλη ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ὁ Γιαννάκης χασμουριόταν.

—Στενοχωριέμαι, Μηλιά, τῆς ἔλεγε. Τί θέλεις νὰ κάνω, ἀφοῦ δέν ξέρω νὰ ράβω;

—Διάβασε τὸ βιβλίό σου.

—Μόνος μου δέν μπορῶ! Πές μου εσύ κανένα παραμῦθι ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλεις...

—Ἐγὼ ράβω τώρα, δέν μπορῶ... Νά, ἂν δέν ἦσουν τεμπέλης, θά μπορούσες νὰ ἐπιπλώσῃς τὸ σπιτί μας.

—Μὲ τί;

—Μὲ τὰ ξύλα καὶ μὲ τὰ φύκια πού ἔχουμε, δέν μπορεῖς τάχα νὰ φτιάξῃς καρέκλες;

—Ὁχι, ἐγὼ εἶμαι μικρὸς... Δέν ξέρω τέτοια πράγματα... Μὴ βλέπεις εσύ, πού εἶσαι μεγάλη καὶ τὰ ξέρεις ὅλα... Ἄμα μεγαλώσω κι' ἐγὼ μάλιστα.

Ἡ Μηλιά τὸν κύτταξε μ' ἀγάπη... Ἄ, ναί... εἶχε δίκη... ἦταν πολὺ μικρὸς καὶ ἀδύνατος ὁ καὶμένος... καὶ τοῦ εἶχε ζητήσει ἕνα πρᾶγμα πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις του...

—Μηλιά, πεινάω, εἶπε, σὲ λίγο ὁ Γιαννάκης. Δός μου λίγο ἀπὸ τὴ σούπα πού ἔμεινε...

—Ὁχι, τὴ σούπα θά τὴ φᾶμε τὸ βράδυ... Τώρα θά φᾶμε μόνο παξιμάδια καὶ δυὸ πατάτες... Δέν ἔχουμε ὅμως ψάρια... Ἄμα ἔρθῃ ἡ ὥρα, θά κατεβοῦμε καὶ θά ἔχουμε τὸ νοῦ μας ἀπὸ τὴ σκάλα στὴν καλαμωτὴ μας γιὰ νὰ μὴ μᾶς φύγουν τὰ ψάρια...

Ἡ Μηλιά ἤξερε πολὺ καλὰ νὰ θρискῆ τὴν ὥρα ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ἡλίου. Αὐτὸ τῆς τὸ εἶχε διδάξει ὁ πατέρας της, ὅταν θρискόντουσαν μαζὺ στὴ θάλασσα καὶ ψάρευαν.

—Πλησιάζει μεσημέρι, εἶπε. Ἄς κατεβοῦμε...

Κατέβηκαν καὶ κάθησαν καὶ οἱ δυὸ στὸ προτελευταῖο σκαλοπατί τῆς σκάλας. Ἡ θάλασσα εἶχε χαμηλώσει πολὺ.

—Κάτι θά πιάσουμε σήμερα, Γιαννάκη, εἶπε ἡ Μηλιά. Βλέπεις πῶς ταραζέται τὸ νερὸ γύρω ἀπ' τὴν καλαμωτὴ μας... Εἶνε ἀπὸ τὰ ψάρια...

Ἐξαφνα, ἡ Μηλιά ἀνασῆκωσε τὰ πανταλόνια της, γιὰτὶ φοροῦσε ἀκόμα τὰ ναυτικὰ ροῦχα καὶ μῆκε στὸ νερὸ, σχεδὸν ὡς τὰ γόνατα... Ἐτρεξε γρήγορα στὴν καλαμωτὴ κι' ἔσποξε μέσα ἕνα μεγάλο ψάρι πού ἔμοιαζε μὲ φεῖδι...

—Εἶνε γόγγρος, Γιαννάκη! φώναξε. Ἐνας ὠραίος γόγγρος! Θά τὸν χτυπήσω γιὰ νὰ ζαλιστῇ... Πήγαινε ἐπάνω γρήγορα καὶ φέρε μου ἕνα ξύλο. Φοβάμαι μὴ βγῆ πάλι ἔξω καὶ μᾶς φύγῃ ἀπὸ τὴν τρύπα...

Ὁ Γιαννάκης πῆγε κι' ἔφερε τὸ ξύλο, ἀλλὰ δέν ἐτόλμησε νὰ μῆ κι' αὐτὸς στὸ νερὸ.

—Πέταξέ μου το!...

Ἡ Μηλιά ἄρπαξε τὸ ξύλο καὶ τὸ μεταχειρίστηκε πρώτα γιὰ νὰ στριμώξῃ τὸ ψάρι στὸ ρηχότερο μέρος, ὥστε νὰ μπορέσῃ κατόπιν νὰ τὸ χτυπήσῃ στὰ σίγουρα...

Ὑστερὰ ἄρχισε νὰ τὸ χτυπᾷ στὸ κεφάλι. Καὶ ὅταν εἶδε ὅτι τὸ ψάρι ζαλίστηκε κι' ἔμεινε ἀκίνητο, τὸ σήκωσε μὲ τὸ ραβδί τὶς καὶ τὸ πέταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας.

Ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὶς κινήσεις τῆς ἀδελφῆς του, δέν ἐπρόφθασε νὰ φυλαχτῇ καὶ ὁ γόγγρος ἔπεσε ἀπάνω στοὺς ὤμους του. Ἀμέσως ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ καὶ τρομαγμένος.

—Ἐλα! Ἐλα, Μηλιά! Θά μὲ φάῃ!... Βοήθεια!...

Ἡ Μηλιά ἔτρεξε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸν κάνῃ νὰ σωπάσῃ.

—Ἄν ἀκούσουν τὶς φωνές σου, Γιαννάκη, εἴμαστε χαμένοι, τοῦ εἶπε. Δέν σοῦ εἶπα ὅτι τώρα, μετὰ τὸ ναυάγιο, οἱ χωρικοὶ ὄλοι κατὰ δῶθε θά ἔρχονται;... Σῶπα ν' ἀκούσουμε μήπως μᾶς μιλῆσῃ κανένας!...

(Ἄκολουθεῖ)

Ὁ Γιαννάκης ἄρχισε νὰ σκάβῃ τὴν ἄμμο.